

N:o 33.

Af Herr **Wallenberg:** *Angående ändrade föreskrifter rörande fördelningen mellan fullmäktige i Riksbanken af vissa till bankens förvaltning hörande göromål, m. m.*

Med någon kännedom om en banks administrerande, tillåter jag mig fästa Riksdagens uppmärksamhet på en oegentlighet, som jag länge känt, men icke velat bringa under öfverläggning, så länge det i aflägsnaste mån kunde anses syftande till personliga förhållanden.

Uppkomsten af den bestämmelse, att bankofullmäktige skulle utse tvenne deputerade, härleder sig från den tid, då det ansågs nödigt att bankofullmäktige representerades å börsen af tvenne deputerade, hvilka på stället kunde samråda angående förekommande vaxelköp för Riksbankens räkning. Som man vet har under senare tider denna Riksbankens angelägenhet blifvit skött af en bankofullmäktig, och till och med detta ansågs öfverflödigt, emedan ingen reglementarisk föreskrift derom hade förordnat. En bankobokhållare fick derföre uppdraget att representera Riksbanken på börsen, hvilket då af fullmäktige betraktades såsom tillfyllestgörande. Emellertid hafva nu de begge ytterligheterna bortfallit, och Riksbanken representeras å börsen, som sig bör, af en bankofullmäktig.

Men med upphörandet af två deputerades uppträdande på börsen har också den väsentligaste anledningen till att bibehålla denna *dualism* bortfallit, och det torde vara på tiden att åter införa en lämpligare fördelning af bankstyrelsens ledamöters bestyr inom Riksbanken. Den hittills varande andre deputeraden bör hafva haft skäligen tråkigt af brist på sysselsättning af den art, som kan hänföras till en gagnande verksamhet. Vaxeldeputeraden sörjer för kassaställningen, vaxelhandeln och den magtpåliggande utrikes brevexlingen samt deltagar i öfrigt i den

dagliga diskonteringen och utlåningen samt kassakreditivs beviljande. För den mest omfattande inrikes brevexlingen är sörjdt genom Riksbankens kommissionsanstalt; återstår således för den andre deputeraden egentligen att jemte afdelningscheferne öfvervaka tjänstgöringen, som alltid i ett väl ordnadt verk plägar gå sin gilla gång. Icke heller är han att anse såsom medhjelpare åt den förste deputeraden, ty begge hafva de en gemensam suppleant, som har att inträda då någondera af dem har semester eller af laga skäl är hindrad i Riksbankens styrelse deltaga. Det vore således att förenkla tjänstgöringen, om man, i stället för de två deputerade, deras suppleant och inspektören öfver Tumba pappersbruk och sedeltryckeriet, helt enkelt bestämde sig för *en* direktör och *en* vice direktör. Direktören skulle hafva ledningen af det hela, på sätt faktiskt nu är förhållandet, och vice direktören skulle vara ett ständigt biträde åt direktören, så att begge alltid egde kännedom om förhållandena, och vice direktören måtte kunna handhafva bankens angelägenheter, om och när direktören vore hindrad sin tjänst utföra. Vice direktören skulle vara inspektör för Tumba och sedeltryckeriet, och det utan extra arfvode. Ingen ständig suppleant för dessa två skulle vara utsedd, utan när direktören åtnjöt semester, eller af annan anledning var tjänstledig, så skulle vice direktören bestrida direktörens tjänst, och sammanledes när vice direktören gjorde direktörens tjänst eller var tjänstledig, skulle fullmäktige för tillfället utse och tillförordna en vice direktör, som skulle uppbära ett arfvode af ett tusen kronor i månaden på allmänna omkostnadernas konto, utan allt afdrag af vice direktörens förmåner.

I betraktande af den högst magtpåliggande befattningen såsom direktör, och om man jemför detta uppdrag med likartade i mindre skala och under mindre allvarsamma förhållanden, så torde det lätteligen inses, att den nu såsom arfvode bestämda siffran är satt så lågt, som om man alltid kunde påräkna en sakkunnig person med enskild förmögenhet för Riksbankens tjänst. Hittills hafva, förutom det arfvode af fyra tusen kronor en hvar af bankofullmäktige åtnjuta, två deputerade åtnjutit tillhopa sexton tusen kronor, en suppleant tre tusen och en inspektör för Tumba och sedeltryckeriet ett tusen, tillsammans tjugtu tusen kronor. Nu anser jag billigheten fordra, att direktören erhåller i arfvode fjorton tusen kronor, vice direktören åtta tusen kronor, hvartill troligen kommer en utgift af tre tusen kronor för en tillförordnad vice direktör, i fall de begge direktörerne tillsammans erhålla tre månaders tjänstledighet om året. Man torde här af finna, att mitt förslag icke medför mer än fem tusen kronors förhöjda kostnader, hvilket väl icke kan vara att fästa sig vid.

Vidare anser jag alldeles olämpligt, att bankofullmäktiges ordförande eller vice ordförande skall åtaga sig annat bestyr inom Riksbanken, och det har troligen tagits för gifvet af Riksdagen, att detta aldrig borde ifrågakomma, och att derföre intet förbud behöfde deremot sättas. Bäst är i alla fall att förebygga sådana oegentligheter för framtiden.

På grund af hvad jag anført tillåter jag mig föreslå, det Riksdagen behagade besluta och i bankoreglementet låta intaga följande förändrade föreskrifter:

§.

Bankofullmäktige utse inom sig, för ett år i sänder, en vice ordförande, en direktör och en vice direktör.

Ej må bankofullmäktiges ordförande eller vice ordförande utses till direktör eller vice direktör eller ens till tillfälligtvis förordnad vice direktör.

§.

Direktören åtnjuter i arfvode fjorton tusen kronor och vice direktören åtta tusen kronor, allt oberäknadt de fyra tusen kronor en hvar i egenskap af bankofullmäktig eger uppbära.

När annan bankofullmäktig tillförordnas att bestrida vice direktörens tjänst, så skall en sådan tillförordnad vice direktör uppbära ett tusen kronor i månaden under den tid sådan tjänstutöfning fortfar.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1884.

A. O. Wallenberg.